

Sygn. akt II Cz 232/14

POSTANOWIENIE

K., dnia 17 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Wojciech Vogt

Sędziowie: SSO Barbara Mokras – spr.

SSO Marian Raszewski

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2014 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku wierzyciela M. C.

przeciwko dłużnikowi A. C.

o świadczenie pieniężne

na skutek skargi dłużnika A. C.

na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Jarocinie P. T.

z dnia 6 grudnia 2013 r. w sprawie sygn. akt (...)

w przedmiocie zażalenia A. C.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Jarocinie

VIII Zamiejscowy Wydział Rodzinny i Nieletnich z siedzibą w P.

z dnia 31 stycznia 2014 r., VIII RCo 9/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 31 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy w Jarocinie VIII Zamiejscowy Wydział Rodzinny i Nieletnich z siedzibą w P. oddalił skargę dłużnika A. C. na postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Jarocinie P. T. z dnia 6 grudnia 2013 r. w przedmiocie ustalenia kosztów niezbędnych do celowego przeprowadzenia egzekucji i obciążenia nimi dłużnika, toczącej się z wniosku wierzycielki M. C. w sprawie o sygn. akt (...), oraz obciążył dłużnika kosztami postępowania w zakresie przez niego poniesionym.

Uzasadniając rozstrzygnięcie, Sąd Rejonowy wskazał, że stosownie do przepisu art. 770 k.p.c. koszty niezbędne do celowego przeprowadzenia egzekucji obciążają dłużnika. W ocenie Sądu I instancji brak było podstaw do obciążenia przedmiotowymi kosztami wierzyciela, skoro żądanie prowadzenia egzekucji w momencie wszczęcia postępowania było zasadne.

Od powyższego postanowienia dłużnik A. C. wniósł zażalenie zaskarżając je w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez uwzględnienie skargi dłużnika na przedmiotową czynność komornika .

W uzasadnieniu skarżący podniósł, że przedmiotowe postępowanie egzekucyjne zostało wszczęte pomimo tego, że dłużnik dobrowolnie uiszczał należności wynikające z tytułu wykonawczego. Wierzyciel M. C. nie złożyła w tym przedmiocie żadnych wyjaśnień, pomimo kierowanych do niej wezwań Komornika z żądaniem ich złożenia. W tym stanie rzeczy - wbrew stanowisku Sądu Rejonowego - przedmiotowe koszty postępowania powinny obciążać wierzyciela.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Jak wynika ze zgromadzonych w sprawie dokumentów, w tym akt komorniczych (...) i przedłożonych przez dłużnika dowodów wpłat, dłużnik A. C. na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w Pleszewie z dnia 9 sierpnia 2010 r., sygnatura akt III RC 51/10, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 10 sierpnia 2001 r., był zobowiązany do uiszczenia do rąk wierzycielki M. C. należności alimentacyjnych w kwocie 750,00 zł miesięcznie. W dniu 9 sierpnia 2010 r. dłużnik dokonał, za pośrednictwem przekazu pocztowego, wpłaty do rąk wierzycielki 250,00 zł (k. 13). W dniu 27 sierpnia 2010 r. wierzycielka złożyła wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko dłużnikowi z ograniczeniem do kwoty 500,00 zł. W dniu 8 września 2010 r. dłużnik ponownie dokonał na rzecz wierzycielki wpłaty 250,00 zł; od miesiąca października 2010 r. do grudnia 2010 r. dłużnik regulował należności w pełnej wysokości 750,00 zł (k. 12 - 13). Dodatkowo, w dniu 31 grudnia 2010 r., dłużnik dokonał wpłaty 750,00 zł (k. 12). Następnie od stycznia 2011 r. do października 2013 r. dłużnik nadal uiszczał do rąk wierzycielki należności w kwocie 750,00 zł (k. 3 - 12). W dniu 8 listopada 2013 r. dłużnik wpłacił na rzecz wierzycielki kwotę 1.000,00 zł, a następnie - w dniu 18 listopada 2013 r. - kwotę 1.800,00 zł, z zaznaczeniem, że kwota ta stanowi wyrównanie alimentów od marca do października 2013 r.; w dniu 10 grudnia 2013 r. dłużnik wpłacił na rzecz wierzycielki kwotę 1.000,00 zł (k. 3). W dniu 3 grudnia 2013 r. wierzycielka złożyła do Komornika wniosek o cofnięcie wniosku egzekucyjnego i umorzenie postępowania wywołanego tym wnioskiem (k. 116 akt (...)).

Z powyższych ustaleń wynika zatem, że do chwili złożenia przez wierzycielkę wniosku o wszczęcie przeciwko dłużnikowi egzekucji (k. 1 akt komorniczych (...)) dłużnik uregulował wynikające z tytułu wykonawczego zobowiązanie w kwocie 250,00 zł miesięcznie, zamiast w należnej kwocie 750,00 zł, co oznacza, że po jego stronie istniało zadłużenie w kwocie 500,00 zł. Następnie we wrześniu 2010 r. dłużnik ponownie uiszczył na rzecz wierzycielki kwotę 250,00 zł, zamiast kwoty 750,00 zł, co spowodowało powiększenie zaległości wobec wierzycielki do kwoty 1.000,00 zł. Na skutek dokonania dodatkowej wpłaty kwoty 750,00 zł w dniu 31 grudnia 2010 r. przedmiotowa zaległość uległa pomniejszeniu do kwoty 250,00 zł, która to należność została ostatecznie uregulowana poprzez wpłaty należności dokonane w dniach 8 i 18 listopada 2013 r.

W tym stanie rzeczy - wbrew stanowisku skarżącego - nie można uznać, że wszczęcie egzekucji, jak również dalsze prowadzenie egzekucji, było niecelowe, co sprawia, że koszty postępowania egzekucyjnego winny obciążać wierzycielkę. Należy zauważyć, że w chwili złożenia wniosku egzekucyjnego po stronie dłużnika istniało zadłużenie w kwocie 500,00 zł. Wszczęcie egzekucji było więc uzasadnione, zwłaszcza że wierzycielka ograniczyła żądanie wniosku egzekucyjnego do kwoty 500,00 zł, a więc do kwoty istniejącej zaległości. We wrześniu 2010 r. zadłużenie powiększyło się do kwoty 1.000,00 zł, a następnie - poprzez wpłatę dokonaną w dniu 31 grudnia 2010 r. - zostało zredukowane do kwoty 250,00 zł. Wobec ciągłego istnienia zadłużenia, które zostało ostatecznie uregulowane w listopadzie 2013 r., wespół z comiesięczną wymagalnością kolejnych świadczeń alimentacyjnych, należy uznać, że prowadzenie egzekucji do tego czasu, tj. uregulowania wszystkich należności, znajdowało w pełni uzasadnienie. W konsekwencji należy uznać, że cofnięcie przez wierzycielkę wniosku egzekucyjnego i złożenie wniosku o umorzenie egzekucji dokonane w dniu 3 grudnia 2013 r. zostało dokonane w odpowiednim terminie i - w efekcie - nie wpłynęło na wygenerowanie niepotrzebnych kosztów postępowania.

Okoliczność dokonywania przez dłużnika wpłat w toku tego postępowania bezpośrednio do rąk wierzycielki została uwzględniona przy ustalaniu wysokości kosztów postępowania, poprzez ustalenie opłaty stosunkowej na podstawie art. 49 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (tj. Dz. U. z 2011 r., Nr 231, poz. 1376 ze zm.), a więc w pomniejszonej wysokości, tj. 5% - zamiast 15 % - wartości świadczenia.

W konsekwencji należało uznać, że Sąd I instancji zasadnie oddalił skargę na podstawie powołanych przepisów.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.